

Det skal hertil bemærkes, at en diskussion af, hvorvidt bevis i form af vidneførsel under vidneansvar har betydning for om en landsskatteretskendelse ændres af domstolene, er irrelevant for Fristudvalgets forslag. Dette forslag går som nævnt tidligere ud på, at en sag, der er gået skatteyderen imod ved Landsskatteretten, kan genoptages, uden at skatteyderen skal indbringe sin sag for domstolene -udelukkende for at ministeriet kan give skatteyderen sin ret.

6. Forslaget hævdes at være overflødig, fordi borgerne i dag med pæn omkostningsdækning kan indbringe en tabt landsskatteretssag for domstolene.

Det er forslaget væsentligste sigte svarende til overvejelserne fra Fristudvalgets side, at opnå en procesbesparelse, og at spare skatteyderen for den tidsmæssige og personlige belastning med en overflødig retssag. Forslaget vil i øvrigt indebære, at det offentlige i sådanne sager sparer sagsomkostninger og retsafgift.

7. Det hævdes, at forslaget i værste fald vil betyde vilkårlighed og forskelsbehandling, og politisk pres på Landsskatteretten, idet en minister ansvarsfrit og uden offentlighed kan beslutte, at en sag ikke kan vindes. Dette er ikke et korrekt billede af, hvordan og af hvem, der træffes afgørelse om behandlingen af retssager, hvori Skatteministeriet er part.

Dette sker efter en procedure, der er tilrettelagt, således at beslutningerne træffes uden forelæggelse for ministeren. Denne procedure, der har været fulgt gennem adskillige år, er fastlagt således, netop fordi der er tale om en rent juridisk vurdering. Den valgte procedure ændrer selvsagt ikke på det forhold, at alle afgørelser træffes under sædvanligt ministeransvar.

8. Det nævnes, at det vil være omkostningsfrit at henvende sig til ministeren om en tabt landsskatteretssag, og at ministeriet derfor vil få en øget arbejdsbyrde.

Der skal hertil henvises til bemærkningerne til lovforslaget, hvor der udtrykkes forventningen,

at den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde vil blive meget begrænset, og at forslaget ikke er udtryk for, at der herved gives den skatte- eller afgiftspligtige en ekstra klagemulighed, og at en klage vil blive betragtet som et partsindlæg, der ikke giver den klagende en fortrinsstilling. Der forventes ikke en øget ressourcebelastning af Skatteministeriet, og udformningen af lovforslagets administrative bemærkninger er i overensstemmelse med dette.

9. Det påstås endelig, at forslag L 175 vil betyde, at Landsskatteretten fortaber muligheden for at forelægge EF-domstolen spørgsmål præjudicielt, idet dette forudsætter at retten har en domstolslignende struktur, som forsvinder, hvis ministeren reelt kan ændre afsagte kendelser.

Det skal hertil bemærkes, at ministeren efter forslaget ikke kan ændre landsskatteretskendelser. Som det fremgår af forslaget bemærkninger, er det Skatteministeriets departement, der kan starte en proces, hvori bl.a. Kammeradvokaten forudsættes inddraget, for at vurdere, om en landsskatteretssag skal genoptages.

Det skal endvidere bemærkes, at præjudiciel forelæggelse for EF-domstolen er en særlig ordning, hvor en domstol eller et domstolslignende organ i et EU-land kan anmode EF-domstolen om en bindende fortolkning af EU-retten. Denne mulighed er som nævnt forbeholdt de egentlige domstole eller organer, der har en domstolslignende karakter. Det har ikke været afgjort i praksis, hvordan Landsskatterettens status er i denne henseende. Det er alene EF-domstolen selv, der træffer afgørelse om, hvilke domstole m.m., den vil anse for kompetente til at bruge proceduren for præjudicielle spørgsmål. Efter Skatteministeriets opfattelse er det ikke sandsynligt, at den foreslåede mulighed for i et helt særegne tilfælde at gribe ind overfor urigtige kendelser vil have afgørende betydning for EF-domstolens vurdering af, om Landsskatteretten har en domstolslignende struktur eller ej.